

Kedves Olvasóink!

Jelen lapszámunk egy speciális témával foglalkozik. A visszaélések különböző formáit (hatalommal, szexualitással, fizikai erővel, házassággal...) járják körbe a cikkek. A téma kapcsán jogos lenne a tévéfilmeknél alkalmazott 18+ jelet rátenni a lapra, jelezve, hogy a tartalom kiskorúaknak nem ajánlott. Sajnos azonban a visszaélések áldozatainak gyakran épp gyermekek, akiknek az életét évekre, évtizedekre, gyakran egy életre tönkreteszik a velük történtek, hacsak az evangélium gyógyító ereje el nem éri lelküket.

A témáról mi keresztyének keveset beszélünk, írunk, pedig bennünket is érint. Érinthet, mint áldozatot, mint elkövetőt, vagy mint Isten eszközeit mások gyógyulásában.

A megrázó, sokszor sokkoló cikkeket olvasva szembesülnünk kell azzal a valósággal, hogy egy összetört, bűn által megrontott világban élünk, amely a megváltás után kiált. Kell, hogy tudatosuljon bennünk: Jézus Krisztus megváltása a világ egyetlen reménysége!

Szükséges, hogy szembenézzünk a bűn valóságával, és egyúttal meglássuk, hogy mindezekre az egyetlen megoldás Istennél van. Az Ő megbocsátása és szeretete (maga az evangélium) az egyetlen erő, amely képes igazi felszabadulást, megbocsátást, megújulást és reménységet adni.

Reméljük, hogy ezek az írások, bizonyágtételek megerősítik Olvasóinkat is missziói küldetésünkben, hogy hirdetnünk kell az evangéliumot, Isten gyógyító örömeit a körülöttünk élőknek.

Szeretettel köszöntöm a Testvéreket:

Sípos Alpár Szabolcs

Tartalom:

Liebenzell: a Misszió hegye	2
Zambia: További változások	2
Téma: Ér(in)thetetlen?	4
Pápua Új-Guinea: Béklyóban	5
Pápua Új-Guinea: Walawa története	7
Spanyolország: A jóhiszeműség és a gyanakvás közt ingadozva	8
Japán: A nevelőotthonos gyerek	9
Oroszország: Erősebb a halálnál.	11
Banglades: Rosszul értelmezett megbékélés.	12
Zambia: Herceg vagy cipő?	13
Németország: Az egyház mint elkövető	14
Németország: Molesztálás és a házasságra gyakorolt hatásai	16

MISSZIÓI KONFERENCIA

2013. szeptember 21-én (szombaton) 10.00–15.30-ig

A Budapest Nagyvárad téri református templomban (Budapest, 1089 Üllői út 90.)

A konferencia programja:

Délelőtt:

- Igeszolgálat – Bacskai Bálint református lelkész
- Képes beszámoló a Liebenzelli Misszió központjáról a „Missziói-hegyről” egy magyar látogató szemével
- A Liebenzelli Misszió világszerte – képes beszámoló – Hartmut Wacker

Délután:

- Bangladesi képes beszámoló – Sípos Alpár Szabolcs
- Imaközösség

Mindenkit vendégül látunk egy szerény ebéddel!

Szeretettel hívjuk a misszió barátait, támogatóit és minden a külmisszió iránt érdeklődő testvérünket!

**Az idei pünkösd-i missziói ünnepen egy magyarországi csoport is részt vehetett.
Budai Judit számol be élményeikről:**

Liebenzell: a Misszió hegye

Pünkösd, a Fekete-erdő fái között egy csodás tó partján. De pontosan hol is van ez a hely? Bad Liebenzell Németország Baden Württemberg tartományában található. Ez a kicsi városka nem csak csodás szépségéről híres, hanem egy nemzetközi jelentőségű missziós szervezet központjának a székhelye, ahonnan misszionáriusokat küldenek ki a világ minden részére. Jelenleg 21 országban (Afrika, Ázsia, Óceánia, Európa, Dél- és Észak-Amerika) 230 misszionárius teljesít szolgálatot.

E misszió magyarországi ága, a Molnár Mária Külmissziói Alapítvány, melynek szervezésében 14-en vehettünk részt a missziói ünnepen.

Hatalmas méretű sátor volt felállítva a hegyen a misszió csodás épületei között. Ebben a sátorban folyt a kétnapos ünnepség. Körülbelül ötezer vendég között mi is élvezettel hallgattuk a vetített képes beszámolót a világszerte folyó úttörő munkáról, gyülekeztek alapításáról, és egyéb karitatív tevékenységekről. A misszió élete közvetlenül megelevenedett előttünk, amikor a végzős diákok közül többeket jelenlétünkben áldottak meg, és bocsátottak ki misszióba, például Japánba, vagy Bangladesbe. Ecuadorból, Malawi-ból, Japánból és még több más országból jelenleg szabadságon lévő misszionáriusok családjukkal együtt személyesen számoltak be munkájukról, örömeikről és nehézségeikről. Nagy élményt jelentett nekem egy arab gyülekezet zenés szolgálata és néhányuk rövid biznyságtétele. Egy fiatalember elmondta, hogy Krisztus melletti elkötelezettsége miatt a családja kitagadta, és a gyülekezet vált igazi otthonává.

Nem csak a sátorban volt lehetőségünk Isten egész világra kiterjedő munkájába betekinteni, hanem a sátor körül számtalan stand volt, amelyben egy-egy

misszionárius bemutatta annak az országnak a sajátosságait, ahol szolgál, vagy éppen nemzeti ételeikből kóstolhattunk. Lehetőség nyílt személyes beszélgetésre, a misszionáriusok közvetlenebb megismerésére.

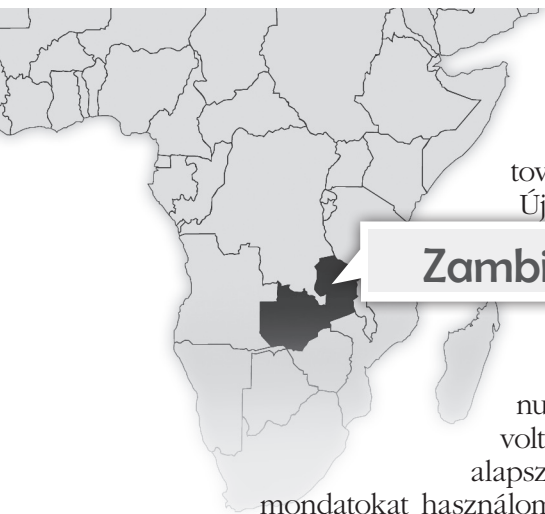
Színes programunk része volt a missziói hegy jobb megismerése. Sípos Gyöngyvér és férje Ede Luz volt az idegenvezetőnk. Ők otthonosan mozogtak itt, hiszen ezen a helyen készültek fel missziói szolgálatukra, mielőtt háromszor négy évet töltöttek Ecuadorban. Jelenleg Ede tanárként dolgozik a misszió központjában.

Megtekinthettük a főépületet, azon belül is a mártírok szobáját, akik a szolgálatban vesztették életüket. Ott volt Molnár Mária fotója is, aki pápuák között hirdette Isten örömhírét, majd a japán megszállás alatt egy hadihajón végezték ki. Láthattuk az oktatási épületeket, valamint a diakonisszák központi házát is. Itt találkozhattunk egy magyar diakonisszával, aki még 83 éves kora ellenére is aktívan munkálkodik. Az 50-es években jött el Magyarországról egy Pécs melletti kis faluból. A találkozás feletti örömünk határtalan volt.

Miután a hely szépségeit és nevezetességeit megnéztük, még volt egy kevés időnk, hogy a közelben lévő Hirsau kolostorát és Calw városát megsodáljuk.

Számtalan más élményben is volt részünk, de rövid beszámolómmal csak kis életképeket kívántam felviláglantani liebenzelli utunkról, a teljesség igénye nélkül. Mindezt azzal a reménnyel tettem, hogy e röpke beszámoló felébresztette az olvasó kíváncsiságát a missziói munka iránt és talán kedvet érez a következő évi pünkösd-i missziói ünnep meglátogatására.

*Budai Judit
kuratóriumi tag*

További változások

Nemrég a zambiai csapatban történt változásokról számoltam be. Most további változásokról szeretnék írni.

Új kerti segítőm van. Humphrey [hámfri], aki korábban dolgozott itt, elment, hogy saját vállalkozást csináljon. Ő ért a kőműves munkához, és most sokan építkeznek, mert a házam körül elterülő kukoricaföldeket felparcellázták és kiosztották. Helyette Énóck segít most a kertben.

A másik változás, hogy lehetőséget kaptam egy három hónapos nyelvtanulásra. Annak ellenére, hogy a klinikán az utóbbi időben nagyon sok nővér volt, én mégis folyamatosan egyedül dolgoztam. A munkámhoz szükség volt alapszintű nyelvtudásra, de a hétköznapi rutin során általában ugyanazokat a mondatokat használom. Szókincsem, nyelvtudásom elsősorban az egészségügy területére korlátozódik. A betegek mindig nagy örömmel veszik, ha imádkozom értük, de természetesen angolul, amit viszont nagy részük nem ért. Sokszor szenvedek attól, hogy nem tudok például bamba nyelven megvigasztalni egy anyát, aki elveszítette gyermekét.

Sajnos ezt a nyelvet még egy bizonyos meglévő nyelvtudás mellett sem lehet csak úgy „felszedni.” Mondok egy példát: Valaki ezt mondta: „*Tamunakile, nga muwaya pancinga.*” Próbáltam kitalálni, mi lehet az

a *tamunakile*. Az illető, látva bizonytalanságomat, megmondta a szógyököt: *ukunaka*. Így természetesen azonnal megértettem: „*Nem leszel fáradt, ha kerékpárral mégy.*” Az ***ukunakából tamunakile*** lett. Mivel mindent beletesznek, a szó, elsősorban az igék, teljesen megváltozik. Azért nagyon nehéz ezt a nyelvet tanulni, mert az *ukunaka* nem mindig *tamunakile*, hanem lehet *bacinaka* is, és még sok-sok egyéb ugyanaz a szógyök, attól függően, hogy milyen időben, milyen személyről van szó, van-e eszközhasználat, valamilyen cél – nem sorolom. Mivel nagyon nehéz ráismerni a mindennapi beszédben az eredeti szógyökre, sokkal hosszabb idő kell a nyelv megtanulásához.

Az angol nyelv tanulása sokkal könnyebb volt. A bamba nyelv tanulása már idáig is jóval több erőfeszítésembe és munkámba került, de még mindig folytatnom kell a tanulást, hogy magasabb szintű nyelvtudásom legyen. Korábban az egészségügyben dolgozók számára nem tartották annyira fontosnak a nyelvtudást. A lelki szolgálatot végzők az első időben évekig csak a nyelv tanulására és gyakorlására koncentrálnak.

Most tehát zambiai módra egy kis erdei faluban, Csalaliban élek ugyanannál a zambiai özvegyasszony-nál, Bana Mulálánál, ahol korábban is laktam már. A körülmények nagyon egyszerűek: nincs se villany, se víz.. Kárpótól viszont egyrészt a család szeretete, másrészt Isten közelsége, bátorítása.

Az itt élők nagy része keményen dolgozik a földeken, különösen most, aratás és betakarítás idején. Csütörtökön, amikor a gyülekezeti asszonyok is jönnek segíteni, én is csatlakozom hozzájuk, és kimegyek velük a földekre. A földmogyoró- és babszüreten már túl vagyunk, és majdnem teljesen befejeződött a kukorica betakarítása is. Az amálét és a szójababot is majdnem leszüreteltük már.

Ezek a növények biztosítják az itt élők egész évi táplálékát.

Itt nincsenek bölcsődék, óvodák, így azok az asszonyok, akik segíteni jöttek, a hátukon hozták kisgyermeküket, és úgy dolgoztak. Közben megszoportatták őket, amikor pedig már túl erősen sütött a nap, akkor két erősebb kukoricára erősítve a csitengét, árnyékot csináltak a kicsiknek, és letették őket.

Ottlétem alatt belesöpöppentem egy eljegyzési ceremóniába is. Ugyanis Etel, Bana Mulala egyik lánya menyasszony lett.

Az eljegyzés egy kicsit másképpen zajlik, mint nálunk. Most értettem meg, mit jelenthetett az a magyar szó, hogy egy lány „eladósorba” került.

A vőlegény és menyasszony családja egymástól távol, de elérhető távolságban letelepszik (ha távol laknak egymástól, akkor az egyik család például a templomba megy be). Van egy közvetítő, aki a két család között közvetít és akit mindkét család elfogad. A menyasszony távolabbi rokonai is részt vesznek a megbeszélésen, majd közös megegyezéssel megszabják a menyasszony árát, ami sok mindentől függ. Ezt ráírják egy papírra, és a közvetítő személy elviszi azt a vőlegény családjához. Ők visszaírják, hogy elfogadják-e, vagy soknak tartják-e. Az egyezkedés jó ideig eltart. A képen jól látszik, hogy ott rájuk is esteledett, és mire a tárgyalás befejeződött, és megegyeztek, feljöttek a csillagok.

Esküvő akkor lesz, ha a vőlegény családja kifizeti a mátkapénzt.

A harmadik változás az, hogy kaptam a missziótól egy autót. Ezt az autót a misszió készült már eladni, de az új vezető úgy döntött, hogy mivel a zambiai csapat minden tagja használhat egy szolgálati autót, én is kaptam egyet.

Ez nagy segítséget jelentett, amikor például Csalaliba költöztem ideiglenesen, mert el tudtam szállítani az öszszecsukható ágyat, széket és minden szükséges holmit.

Most is van elfoglaltságom reggeltől estig, de nincs olyan rohanás, mint amikor a klinikán dolgozom. Jobban van időm meg-megállni, és csendben Istenre meg az Ő munkálkodására gondolni. Isten Szentlelke nagyon sok mindenre emlékeztetett a mögöttem lévő úttal kapcsolatban, amiért van okom hálát adni. A Szentlelke eszembe juttatta azt is, amikor négy évvel ezelőtt Istennek öntöttem ki a szívemet, csendben sírva, hogy mások ne hallják, ugyanis itt nincsenek ajtók, csak egy függöny van odaakasztva a szobácskák bejáratára. Azt mondtam el neki, hogy hiába minden, kár vállalni mindezeket, ezt a nyelvet úgysem lehet megtanulni.

Mostanra azonban már beszélem egy kicsit. Isten Szentlelke emlékeztetett arra az Igére, amellyel akkor bátorított: „**A jó cselekvésében pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk**” (Gal 6,9).

Imakérések:

Hála.

1. A nyelvtanulás lehetőségéért.
2. Isten közelségéért, bátorításáért; a család kedvességéért.
3. A missziótól kapott autóért.
4. Az Itintiben is újra beindult vasárnapi iskolai munkáért.

Kérés:

1. Szeretnék a nyelvtanulásban egy olyan szintre eljutni, hogy bamba nyelven tudjak vigasztalni, bátorítani, imádkozni.
2. Februárban nem megfelelő módon használták a misszió kútjában lévő szivattyút, ezért leégett. Azóta akadozik Mungwiban a vízellátás. Most több mint egy hónapig nem volt egyáltalán vizünk, a távoli falusi kútról kell vizet hordanunk. Jó lenne, ha a vízprobléma végre megoldódna!
3. Hogy az új igazgató érkezésével jó irányba fejlődjön tovább a kórházi munka.
4. Hogy Bana Mulala továbbra is egészséges maradjon, bírjon dolgozni, hogy eltarthassa a családját.

Köszönök minden segítséget, imádságot, támogatást.

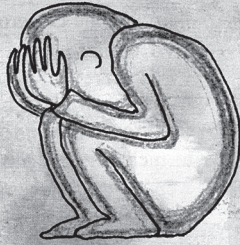
*Testvéri köszöntéssel:
Dr. Keszi Krisztina*

Dr. Keszi Krisztina

Orvos-misszionáriusnő
2006 óta Zambiában

ÉR(in)thetetlen?!

Yuko.

Ha igaz, hogy társadalmunkban minden harmadik nőnek át kellett már élnie azt, hogy valaki megpróbált akarata ellenére testileg közeledni hozzá, akkor ez a téma nagyon sok embert érint.

Szeretnénk mindenki számára világossá tenni, hogy határozottan elutasítjuk a visszaélés minden formáját, és ezt gyakorlati módon is kifejezzük. Ez okból létesítettünk egy forródrótot, hogy az érintettek felhívhassanak bennünket. Kézszelhetően és egészen konkrétan meg akarjuk mutatni, mit lehet tenni azért, hogy emberek megfelelő és megbízható bánásmódban részesüljenek

Azért döntöttünk úgy, hogy erről a témáról nyíltan beszélünk munkatársainkkal, hallgatóinkkal és lapunk hasábjain olvasóinkkal is, mert társadalmunkban újra meg újra fellángolnak a viták az egyházi intézményekben tapasztalható visszaélésekről.

A dolog súlyát csak növeli, ha az elkövetők keresztyének. Mindenekelőtt azért, mert az ilyen esetekben egyszerűen átlépnek bibliai és etikai felelősségükön. A szóban forgó keresztyének, bár hisznek Isten Igéjében, azért hágiák át a parancsokat, hogy tudatosan kihasználjanak másokat, többnyire náluk gyengébbeket. A kettős morál/mérce klasszikus esetét láthatjuk olyankor, hiszen a szavak és a tettek, a hit és a gyakorlati élet élesen elválik egymástól. Ezt a Biblia bűnnek nevezi.

Rendkívül súlyos vétség, ha felelős keresztyén vezetők és általában lelkipásztori szolgálatot ellátó emberek manipulálják lelkileg azokat, akik rájuk vannak bízva. Amikor keresztyének szexuális cselekedetekre vesznek rá, vagy akár kényszerítenek olyan embereket, akiket éppen nekik kellene védelmezniük, egészen mélyreható sérüléseket, károkat okoznak.

Ugyancsak beláthatatlan következményekkel jár az is, amikor valaki ellen rágalomhadjárat indul, mert az alaptalan vádak aláássák nemcsak az illető jó hírét, de nem egyszer még a jövőjét is.

Azzal is szembesülnünk kellett, hogy minden bizonnyal lesznek olyan olvasók, akik újságunk mostani számát olvasva a saját történetükkel találkoznak. Ez érvényes az áldozatokra és az elkövetőkre egyaránt. A téma sokrétű, feszültséggel teli, mondhatni robbanásveszélyes. Nyílt őszinteséget és érzékenységet igényel. Ezért cikkeink nemcsak arról beszélnek, hogy hányféle módon lehet visszaélni egy másik emberrel, hanem számos segítségnyújtási lehetőséget is felmutatnak.

Jézus Krisztus azért halt meg a kereszten, hogy az ember minden csődjére, kudarcára, csalódására gyógyulást, bűneire pedig bocsánatot kaphasson. Ez érvényes az áldozatokra és az elkövetőkre egyaránt. A Biblia ezt tanácsolja az Efezus 5,11-ben: „*Ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket!*” Noha egy ilyen lépés sokszor kellemetlen és kényelmetlen, végül felszabadulást és megkönnyebbülést hoz. Nem kell, hogy a múlt sötét fejezetei bárkit élete végéig kísértsenek és megterheljenek. Jézus világosságában mindig van újrakezdés.

Ezzel a reményteljes üzenettel vagyunk úton világszerte, és ezzel küldöm szívélyes üdvözetemet minden kedves Olvasónak a misszió hegyéről is:

Martin Auch

Martin Auch
missziói igazgató

Isten kigondolta". Ebből a szempontból mindannyian egyfelől tettesek, másfelől áldozatok vagyunk. Az áldozat és a tettes közötti határvonal nem túl éles. Egy áldozatból könnyen lehet tettes, a tettesből pedig áldozat. Ezzel kapcsolatban hadd álljon itt néhány szörnyű példa Port Moresby-ből [pót mózbil], ahol élünk és dolgozunk.

A testi vágyak béklyójában

A két és fél éves Rayna, játékfüggő édesanyjával egy illegálisan épült lakónegyedben lakik. Minden nap kimennek a piactérre. Miközben az anyuka a kártyajátékokra összpontosít, nem figyel a gyermekére. Az így magára maradt kislány kíváncsian felfedező körútra indul a környéken, és kedvesen mosolyog mindenkire. Ám eljön a nap, amikor egy 25 éves, kábítószerfüggő férfi bódultságában elrabolja a kislány arcáról a mosolyt. Elcsalja egy félreeső zugba, és megerőszakolja. A kislány üvölt, mintha nyúznák. A tettes meg akarja nyugtatni, ezért egy árustól cukorkát vesz neki. Amikor az anyuka látja, hogy kislánya teljesen magán kívül van, odasiet, és megkérdezi a férfit, hogy mit tett a gyermekkel. Aztán amikor alaposabban szemügyre veszi a kislányt, már tudja a választ. A látvány magáért beszél: a pelenka letépve, a kislány két lába között minden csupa vér, Rayna zavarodottan viselkedik. Megtörtént az, amit el sem tud hinni az ember: a fiatal férfi megerőszakolta a kislányt!

És a következmények? Önbíráskodás! A feldühödött tömeg addig üti-veri a tettest, amíg az már szinte nem is mozog. Ezután a csatornába dobják, mert szerintük oda való egy ilyen mocskos gazember. Bár a férfit később kórházba szállítják, belehal sérüléseibe.

Roy¹ könnyes szemmel meséli:

– Annyira sajnálom! Múlt vasárnap csak néhány ige-hirdetést akartam letölteni az internetről. Váratlanul megjelent az a legeruhás nő a képernyőn. Egyszerűen nem volt erőm ellenállni. Mint valami béklyóban, ahelyett, hogy prédikációkat hallgattam volna, pornográf képeket nézegettem. Tudom, hogy helytelen, amit tettem. Szörnyen szégyeltem magam, és őszintén megbántam.

Ki ne ismerné a béklyót? Amikor nem helyesen, hanem helytelenül cselekszünk. Nem mi tartjuk kézben a dolgokat, hanem a dolgok kötnek béklyóba. Ahelyett, hogy gondolatainkat mi irányítanánk, azok irányítanak minket is és a tetteinket is. Mi, emberek mesterien tudunk a jó dolgokkal visszaélni.

Christine Caine szerint *„a visszaélés azt jelenti, hogy valaki egy tárgyat nem arra használ, amire azt szánták”*. A visszaélés tehát ott kezdődik, amikor egy ember Isten terve fölé helyezi magát, és ezt mondja: *„Úgy használlok valamit, ahogyan én akarom, és nem úgy, ahogyan azt*

A hatalom béklyójában

Hajnali öt óra. Szokatlan zajokat hallani, a feszültség kézzel fogható. Öt rendőrautó és ötven felfegyverzett rendőr tartja rettegésben az illegális telepet. A megbízottak házról házra járnak. Minden férfit kirángatnak az otthonából, majd gumibotokkal és fegyverekkel terelik őket a falu főterére.

Vajon mi történt? Valamivel korábban, az egyik külvárosi lakónegyed közelében két holtreszeg fiatal betörte egy rendőrautó szélvédőjét, és a benne ülőket úgy összeverték, hogy súlyos sérülésekkel kellett őket kórházba szállítani.

– Most megleckéztetjük ezeket a patkányokat!

Ezekkel a szavakkal nyomulnak be a rendőrök a hírhedt illegális telepre. Miután összegyűjtik a férfiakat, arra kényszerítik őket, hogy vetkőzzenek mezítelenre. Némelyeket megvernek. Másoknak fegyvert nyomnak a halántékához. Ezután libasorban, a nemzeti himnuszt énekelve a legközelebbi rendőrőrsre kell vonulniuk. Ott mindenkit bezárnak, és durván kivalatják őket. A rendőrök „fájdalomdíjként” lelövik még egy özvegyasszony három malacát (ami egyébként az összvagyon), és az állatokat magukkal viszik.

És a következmények? Az illegális telep lakói úgy érzik, a rendőrök visszaéltek a hatalmukkal, és mélyen megálázták őket. A telep vezetői bíróságra mennek. Később kiderül, hogy a tettesek egy másik illegális telepről származnak. A rendőrfőnök bocsánatot kér beosztottjai túlkapásaiért, amelyeket felindultságukban követek el.

A pénz béklyójában

July [dzsulí] a kis templomi gyülekezet női körének pénztárosa. Minden héten hűségesen összegyűjti az adományokat, és beteszi a kasszába, amelyet a saját

¹A nevet megváltoztattuk.

lakásán őriz. Az egyik reggel megbetegszik a gyermeke, de a saját pénztárcája üres. – Jézus biztosan nem haragszik meg azért, ha egy kis pénzt kölcsön veszek gyógyszerre – gondolja. Kinyitja a női kör kasszáját, és kivesz belőle néhány kinát. Egy másik alkalommal meghal July egyik hozzátartozója. Ez alkalommal az asszony így érvel magában: – Az itteni szokások megkívánják, hogy adjak egy kis pénzt az özvegynek.

Ezzel kivesz egy bankjegyet a kasszából. És ez így megy tovább. Amikor aztán egy női konferencia megszervezéséhez lenne szükség a pénzre, és July kinyitja a kasszát, az majdnem üres.

És a következmények? July-t felmentik tiszttségéből, és megfeddik. Mivel rettentően szégyelli magát, attól kezdve elmarad a gyülekezetből.

Az alkohol béklyójában

Pápua Új-Guineán a bűncselekmények nagy százalékát alkoholos befolyás alatt követik el. Az országban virágzik a sörpiac, noha csak egyetlen sört forgalmaznak, melynek neve *South Pacific*, vagyis *SP*. Ezenkívül csak házi készítésű italokhoz lehet hozzájutni, amelyeknek többnyire magas az alkoholtartalma. A sört, illetve a házilag készült alkoholokat széles körben fogyasztják. Ez a magyarázata annak, hogy főleg az illegális telepeken, a nap bármely szakában miért találkozhatunk részeg férfakkal és nőkkel az utcán. Az emberek azt a kevés kis pénzüket is, amijük van, az *SP*-re költik. Ezért marad sok család pénz nélkül. Ráadásul az alkohol annyira feloldja a gátlásokat, hogy az ittas emberek szinte teljesen elveszítik önuralmukat, és képtelenek kontrollálni cselekedeteiket. Elképzelhetetlen, hogy mennyi baj forrása az *SP* ebben az országban!

És a következmények? Egy itteni hívő ember a túlzott alkoholfogyasztásról így nyilatkozott: „*Az SP rövidítés jelentése: Sátáni Pia. A mértéktelen ivászat a Gonosz bűvkörébe taszítja az embereket, és egész életüket tönkreteszi.*” Ennek hatásait mi is naponta tapasztaljuk, és nemcsak az illegális telepeken végzett munkánk során, de szomszédjaink körében is.

A Bibliában leírt béklyó

Amikor ilyen és ehhez hasonló erőszakos cselekményekről, visszaélésekről hallunk, kérdések sora merül fel bennünk: Miért történik mindez? Mi visz rá egy embert arra, hogy kegyetlenül és szívtelesen bánjon embertársával? Miért él vissza egy tettes a hatalmával, és miért nem fontos neki, hogy mit akar a gyengébb fél? Miért nem törődik a másik érzéseivel, és miért hágya át a határokat? A Biblia a Jeremiás 17,9-ben nevezi meg mindennek az okát: „*Csalárdabb a szív mindennél, javíthatatlan; ki tudná kiismerni?*” Vagyis a probléma bennünk és a mi Istentől elszakadt szívünkben keresendő. Bennünk is ott szunnyad tehát a lehetősége annak, hogy tettesekké váljunk, főleg, ha korábban áldozatok voltunk!

Mit tegyünk, ha visszaéléssel találkozunk, és mennyire avatkozzunk közbe?

Annak, hogy Pápua Új-Guineán az erőszakos visszaéléseket elhallgatják, többnyire kulturális gyökerei

vannak. Rendkívül nagy súllyal esik latba a szégyen és a tisztesség kérdése. Ehhez jön még az is, hogy a konfliktusokat az esetek többségében a nagycsaládon vagy a klánon belül rendezik. Ez a kontrollmechanizmus gyakran jobban működik, mint a hivatalos ügyintézés, mivel a hivatalnokok többnyire igen korruptak. Nekünk, misszionáriusoknak a helyiek gyakran adják ezt a tanácsot:

– Tartsd magad távol a családi ügyektől!

Sok a feszültség, és mi gyakran érezzük tehetetlenségünket. Mintha mi magunk is béklyóban lennénk. Szeretnénk alkalmazkodni a helyi kultúrához, ugyanakkor nem szeretnénk passzív tettesekké válni azáltal, hogy nem teszünk semmit, és hallgatunk. Milyen hatalmas kihívás ez!

Amikor kinyitjuk Bibliánkat, rátalálunk a segítségére: Jézus az egyetlen „orvos”, aki pontosan ismeri a mi szívbetegségünket, és aki minden helyzetben tud megoldást adni. Jézus képes arra, hogy az emberi szívet teljesen újjá tegye, vagyis végrehajtsa egy lelki szívátültetést, és bűnbocsánattal, gyógyulással, új élettel ajándékozzon meg (2Kor 5,17). Ebbe kapaszkodunk nagyon erősen, amikor szembesülünk egy visszaélés minden nehézségével és az itteni kultúra szövevényes megoldásaival.

Ezért keressük fel a társadalomnak leginkább a peremén élőket, és ezért hirdetjük nekik Jézust. Oktató és felvilágosító alkalmainkon nagy körültekintéssel, de beszélünk a tabutémákról, és gyakorlati segítséget is adunk. Próbálunk minden emberrel szeretettel és tisztelettel bánni, és igyekszünk mindenkit olyannak elfogadni, amilyen. Szeretnénk úgy is erősíteni őket, hogy elmondjuk nekik az örömhírt: mindannyian Istentől csodálatosan megteremtett emberek, akikkel senkinek nincs joga semmilyen formában visszaélni. Azt is mindig jelezzük, hogy készen állunk személyesen is beszélgetni bárkivel. Ez azért fontos, mert annak, akit bántalmaztak, akivel visszaéltek, ki kell beszélnie magából a történeteket, és ehhez gyakran külső segítségre van szüksége. Amíg az erőszakos visszaélés titokban marad, béklyóban tart áldozatot és tettest egyaránt. A legnagyobb segítség mindig az imádság! Óriási áldás van az egymás előtt elmondott bűnvalló imádságon (Jak 5,16). Ezt tapasztalta meg Roy is, akit írásunk elején említettünk. Amikor eljött hozzánk és megvallotta, hogy visszaélt az internet adta lehetőségekkel, együtt imádkoztunk, majd megerősítettük őt abban a bűnbocsánatban, amelyet Jézusért már megkapott Istentől. Felszabadultan és megerősödve ment haza. Milyen jó tudni, hogy minden helyzetet letehetünk az Úr Jézus kezébe! Egy biztos: Ő mindent kézben tart, és az, aki az Ő kezében van, nincs már béklyóba verve.

David és
Anette Jarsetz

**David és Anette
Jarsetz**

Walawa története

2012. október 9-én szemben ült velem Walawa. Az asszony a negyvenes éveiben járhat. Beszéd közben meg-megállt, elakadt a hangja, és könnyek gördültek le az arcán. De aztán újra meg újra elmosolyodott, szeme felragyogott:

– Most már biztonságban vagyok! A rossz már a múlté!

Szeretett volna végre hazajutni Port Moresby-ba [pót mózbi], Pápua Új-Guinea fővárosába. Abban a városban kezdődött az a reményteljes kapcsolat, amely végül mégis más irányt vett.

2012 közepén Walawa megismerkedett egy férfival, aki az ország felföldi részéből származik. A szemembe nézve folytatta:

– Az a férfi mindent megígért nekem. Azt mondta, gondomat viseli, mellettem áll majd, és jól fogunk élni. Hittem neki. Annyira más volt, mint a többi férfi. Ezért is egyeztem bele, hogy elhagyjam Port Moresbyt és a szülőfalujába költözzem.

Élettársának a 2012. június-júliusi, pápua új-guineai választási kampány miatt már korábban a Felföldre kellett utaznia. Walawa hamarosan utána utazott. Élettársa fivérénel kapott szállást, aki lelkipásztor. Miután valamennyire megismerte a rokonságot is, és jól érezte magát a lelkészcsaládnál, úgy gondolta, helyesen döntött a jövőt illetően.

– De aztán minden teljesen másképp alakult. Az élettársam hazatért a választási kampányból, és teljesen megváltozott. A korábbi szép szavak helyett egyre többször kaptam verést, minden ok nélkül. Egyre csak azt mondogatta, hogy inkább a saját falujából való aszszonyt akar, nem engem.

Walawa felajánlotta neki, hogy visszamegy Port Moresby-be, hogy a férfi elvehessen egy falubeli aszszonyt. Ám a férfi ezt sem akarta. Így Walawa nála maradt.

A pápua új-guineai választásokat gyakran kísérik harcok. Annak a falunak a közelében is, ahol Walawa lakott, fegyveres összetűzésre került sor a győztes és a vesztes párt tagjai között. A férfinak nem volt kedve részt venni a zavargásokban. Amikor Walawa ehhez a ponthoz ért elbeszélésében, megint rám nézett:

– Ekkor eljött egy ismerős férfi, aki azt mondta az élettársamnak, nézzen utána, hogy mi történik. Ő félreértette a tanácsot, mert azt gondolta, hogy viszonyom van azzal az ismerős férfival, és így akarunk megszabadulni tőle. Odajött, ahol én voltam, és kétszer is rám parancsolt, hogy menjek ki hozzá. Félttem, így bent maradtam a házban. Mivel nem engedelmesskedtem, bejött, kirángatott, és egy földön fekvő ásóval elkezdte ütni a fejemet.

Ekkor Walawa a fejére tette a kezét. Az ütésektől betört a koponyája, és még mindig fájdalmai voltak.

– A helyzet napról napra rosszabbodott – folytatta. – Az élettársam azzal fenyegetőzött, hogy bevonszol az őserdőbe, levágja a fejemet, és utána feldarabol.

A testvére, a lelkipásztor azt javasolta, meneküljek el, de félttem. Öngyilkosságra gondoltam. Újra meg újra az udvari vécébe menekültem. Ott térdre estem és könyörögtem Istenhez erőért, hogy segítsen kitaranom, és adjon esélyt a menekülésre.

Walawa egy nap megint elment a piacra, hogy eladja a saját készítésű zsemleket. Váratlanul belebotlott az élettársába, aki ráparancsolt, hogy azonnal menjen haza és mosson ki. – Tudod, mi következik, ha nem mész azonnal – fenyegetőzött a férfi. Távozása után Walawának egyre csak ezek a szavak csengtek a fülében. Akkor eldöntötte, hogy elmenekül. A 40 kínán (kb. 4500 forint) és a rajta levő ruhán kívül nem volt semmije. Azt sem tudta, hová menjen, mivel nem ismerte a Felföld vidékét.

Vett egy buszjegyet és Lae irányába indult el. Útközben többször kellett átszállnia. Több felföldi városban is megfordult, de soha nem ment el a rendőrségre, mert élettársát sokfelé ismerték. Féltő volt, hogy kiszolgáltatják neki. A félelemtől nem tudott szabadulni, az hajtotta szüntelenül tovább. Végül megérkezett Laeba, Pápua Új-Guinea második legnagyobb városába. Azelőtt nem járt még arra felé. Senkit sem ismert. Ott végre fel merte keresni a rendőrséget, ahonnan továbbküldték egy védett házba, amelyet asszonyok számára tartottak fenn a város egyik kerületében. Ott végre biztonságban volt, és gondoskodtak róla.

A nők elleni erőszak mindennapos

Walawa története nem egyedi eset. Az egyik emberjogi szervezet, 2012-es beszámolójában megerősíti, hogy Pápua Új-Guineában rendszeresen követnek el erőszakos cselekményeket nők sérelmére. A 2011-es beszámolóból kiderül, hogy minden második nő szenvedett már el fizikai bántalmazást férfi partnerétől, aminek gyakran az alkohol az oka.

Mit tehetünk mi, keresztyének? Az irgalmas szamaritánus példázatában (Lukács 10,25-37) ezt kérdezi a farizeus: „Ki a felebarátom?” A Városi Misszió Laeban és Port Moresby-ban is fenntart egy-egy védett házat, ahol olyan nők találnak menedéket, akik erőszak áldozataivá váltak.

Louis, egy hűséges munkatárs

Laeban 2009 májusában indult el a védett ház projekt. Louis azóta lakik ott a családjával és vezeti az otthont. Azt hihetné az ember, hogy a vézna férfi látványától nem fog a sok dühöngő férj és a rokonság megijedni, akik újra meg újra dühösen döngetik a ka-

put és kövekkel dobálóznak, miközben asszonyaikat követelik vissza. De a látszat csal. Louis ott lakik a létesítmény területén, védelmezi azt, és segítséget nyújt a bajbajutott asszonyoknak.

Nem könnyű, amikor néha mindenki összeesküdni látszik ellene, és még a rendőrségben sem bízhat. Mégis hűségesen végzi feladatát, mert úgy látja, az az ő missziói területe és Isten által kijelölt helye. Azok az asszonyok a felebarátai. Louis bízik Istenben, és látja Őt munkálkodni. Vannak asszonyok, akik elfogadják a lelkipásztorok tanácsait, illetve akiknek az életét és házasságát Jézus elkezdte megváltoztatni.

Köszönjük, ha a kedves Olvasó imádkozik ezért a munkáért és Louisért meg a családjáért.

Jochen Stern

Jochen
és Nadine
Stern

Vasárnaponként elmegyünk a gyülekezetbe. A spanyolokra jellemző barátságos fogadtatásban van részünk. Az asszonyok pusztit nyomnak mindenkinek az arcára, férfiaknak, nőknek egyaránt. A férfiak kezét adnak egymásnak. A gyerekek sem maradnak ki, mert a nők őket is megpuszilgatják, a férfiak pedig megsimogatják a fejüket. Vannak olyanok is, akik kedvesen megérintik az arcukat, bár ezt inkább a három év alattiaknál látjuk, különösen is a kisbabáknál.

A gyermekekre nem mindenki reagál egyformán, és abban is van különbség, ahogyan megérintik őket. Vannak olyan pillantások vagy érintések, amelyek bennünk, szülőkből rossz érzéseket keltenek. Gyakran nem is tudjuk, miért. Amikor az egyik ember megsimogatja a kislányom arcát, azt gondolom, milyen kedves az illető. Ám ha egy más valaki teszi ugyanezt, arra valami miatt összerándul a gyomrom. Akaratlanul elkezdem figyelni a helyzetet, és kutatom a bennem jelentkező gyomoridegesség okát. De ez nem olyan egyértelmű.

A dolgot még az is komplikálja, hogy a gyülekezetet biztos helynek érezzük, különösen is gyermekeink szempontjából, hiszen úgy megyünk oda, mint második otthonunkba. Pedig a kép lehet csalóka. Azoknak, akik belépnek a gyülekezet ajtaján, azonnal megelőlegezzük a bizalmat, nagyok és kicsik egyaránt, függetlenül attól, hogy – és ez főleg a kicsikre vonatkozik – rászolgáltak-e vagy sem. Lelkipásztorként és misszionáriusként mindenkinek örülök, hiszen az Úr mindenkit szeret és hív. Örömet azzal is ki tudom fejezni, hogy az embereket szívélyesen köszöntöm, gyakran megölelem, és nem törődöm az esetleges kellemetlen test- és szájszagokkal, nem figyelek oda a rosszmájú megjegyzésekre.

De mi a helyzet akkor, amikor egy fiatal keze, amely nyilvánvalóan emberemlékezet óta nem látott már sem vizet, sem szappant, megérinti az én újszülött kisbabám

arcocskáját? Vagy amikor az a férfi, akinél nagyon zavar az, ahogyan a nőket nézegeti, feltétlenül az én kislányomat szeretné a karjára emelni, mint ahogyan mások is teszik, noha ez a gyerekemnél nem okoz osztatlan sikert? Közbeavatkozzam? Ehhez jön még az is, hogy gyülekezetünkben vannak olyan helyiségek, amelyekben a gyermekek vígan ugrálhatnak, szaladgálhatnak, a szülők meg barátkozhatnak, beszélgethetnek egymással. Bármelyik gyermek eltűnhet néhány percre úgy, hogy nem tűnik fel senkinek. Ilyenkor éppen a helyzet családiassága lehet a veszélyforrás.

A hétköznapi ilyen és ehhez hasonló feszültségeit az okozza, hogy – mint hatalmas jéghegyek – fontos szempontok csapnak össze. Az egyik oldalon ott van az emberek iránti szeretet és az a vágy, hogy mindenkivel őszintén és tisztelettel bánjunk, tekintet nélkül az illető személyére. Ott van a gyülekezetéről mint biztos helyről kialakított eszménykép, ahol mindenkit elfogadnak, és mindenki védelmet élvez. És ott zajlik mélyen az emberi szívben az előítélet és a gyanakvás elleni harc, mert küzdenünk kell az ellen, hogy ne lássunk semmi rosszat ott, ahol erre nincs egyértelmű bizonyíték.

A másik oldalon viszont ott van az Istentől kapott szülői felelősségünk és feladatunk, hogy szeressük gyermekeinket, és védjük meg őket a rossztól. Nem tekinthetünk rájuk úgy, mint szolgálatunk eszközeire, mint akik igen hasznosak a gyülekezeti munka szempontjából. Aztán ott a szomorú tény, hogy számos aljas visszaélést vagy gyermekek sérelmére elkövetett erőszakos cselekményt egyszerűen nem lehet egyértelműen bizonyítani. Szülőként nem tehetjük meg, hogy addig nem lépünk, amíg nincs teljes bizonyosságunk. Mert már az is sok, ha egyetlen egyszer történik valami! És végül ott vannak a szülői megérzések, amikor igenis dönthetünk a minket szorongató rossz érzéseink alapján úgy, hogy valami nincs rendben.

De hogyan hozhatnánk közös nevezőre ezeket az egymással szembenálló szempontokat? Én csak a magunk próbálkozásairól tudok beszámolni.

1. Megpróbáljuk felismerni és imádságban hordozni saját előítéleteinket. Isten előtt, de önmagunk számára is szeretnénk őszintén feltárni a bennünk zajló folyamatokat. Ezekbe beletartoznak a félelmeink, rossz hajlamaink és mindaz, ami nekünk gyomorgörcsöt okoz. Isten jelenlétében napfényre kerülhet az igazság magunkról is és másokról is.

2. Nagyon tudatosan éljük meg szülői szerepünket. Hiszen a mi gyermekeinkre senki sem fog úgy és annyira figyelni, mint mi. Ha fennáll annak a veszélye, hogy valaki helytelenül bánik velük, vagy bármilyen módon zaklatja őket, akkor kötelességünk és Istentől kapott felelősségünk megvédeni őket.

3. Annak érdekében, hogy még áttekinthetőbbé tehesük gyülekezetünk területét, amely biztonságos ugyan, de lehet nem biztonságos is, őszintén beszélünk néhány emberrel, akikben teljes mértékben megbízunk. Ők különösen a gyülekezet gyermekeit kísérik figyelemmel, kifinomult antennával rendelkeznek ahhoz, hogy felismerjék az egészségtelen helyzeteket, és minden kérdéses vagy gyanús esetben joguk van közbeavatkozni. A Krisztus testében ez is hozzá tartozik a kölcsönös gondoskodáshoz.

4. Akkor pedig, amikor a higiénia vagy más nyomós ok miatt van bennünk rossz érzés, igyekszünk udvariasan megvédeni gyermekeinket. Talán elveszünk kisbabánkat a másik kezéből azzal, hogy éppen most kell pelenkát cserélni nála, vagy letakarjuk a babakocsit, mert aludnia kell. A kényelmetlen pillanatokban a nagyobbik kislányomat is spontán fel szoktam venni, és olyan indokot mondok, ami igaz, és nem sért senkit.

5. Amikor az udvarias elintézési mód nem működik, akkor kész vagyok határozottabban közbelépni. Volt már rá példa, hogy egy-egy kényelmetlen

helyzetben egyszerűen felkaptam a gyermekemet. Bár utólag mindig sajnáltam a történeteket, tudom, hogy máskor sem cselekednék másképpen. Egyszer az istentisztelet alatt elhaladt mellettünk egy férfi, aki minden ok nélkül – és már nem először – csak az én hároméves kislányomat simogatta meg. A többi gyermeket szinte észre sem vette. A kézmozdulata nem tetszett nekem. Akkor egyenesen a szemébe néztem, és tekintetem egészen biztosan kifejezte, hogy mit gondolok. Akkor ott ennyi elég volt.

6. Nagyobbik kislányunkkal szoktunk arról beszélgetni, hogy semmilyen érintést nem kell engednie, ha az nem jó neki. Most azt tanulja, hogy nemet mondjon, majd odajöjjön hozzánk. Tagadhatatlan, hogy egy olyan barátságos, közvetlen és vendégszerető kultúrában, járhat némi veszéllyel az, ha az ember előre fel akar készülni a kínos helyzetekre. Mi mégis inkább vállaljuk ennek a kockázatát, semhogy kényszerűségből jó képet mutassunk mindenhez, mert így erősíthetjük kislányainkban a természetes védekezési mechanizmusokat és az önbizalmat.

7. Követjük a szerzetesek példáját: *Ora et labora* (Imádkozz és munkálkodj!). Ami a *labora*-t illeti, igyekszünk a ránk bízott feladatot úgy végezni, hogy ne legyünk se túl jóhiszeműek, se túl gyanakvók. Mennyei Atyánkba vetett bizalmunk átível mindenben. Imádságban (*ora*) hordozzuk előtte kislányainkat, és a kegyelmére bízuk őket, hiszen sokkal mélyebb értelembe tartoznak Őhozzá, mint mihozzánk.

David Kramer

David és
Christine
Kramer

A nevelőotthonos gyerek

Japán

Mike [májk], a sportos, ötvenes évei vége felé járó férfi a saját fiaként mutatta be nekem Yukit. Mike-ot tulajdonképpen Minoru Tsunashimának hívják. Üzletemberként, Amerikában lett keresztyén, és később nősült. A házaspárnak nincsenek saját gyermekei, ennek ellenére számos kisgyerek és fiatal szólítja őket anyának és apának.

Yuki azok közé a bántalmazott gyermekek közé tartozott, akiknek a számát Japánban ötvenezerre becsülik. Háromévesen került az Üdvhadsereg gyermekotthonába, amely a Liebenzelli Misszió egykori japán központjának szomszédságában található. Az otthon vezetőse az javasolta Mike-nak, hogy legyen a fiú pártfogója. Ezzel mindkettőjük számára igen rögzös életszakasz kezdődött. Yuki több-

ször is elszökött az általános iskolából, és később, a gimnáziumban is notórius iskolakerülőnek bizonyult. Az ilyen gyermekek életrajzában szinte az összes ilyen és ehhez hasonló fiatalkori probléma előfordul valamilyen formában. Mike havonta háromszor hozta ki családi hétvégére a fiút az otthonból. Mivel a házaspár rendszeresen látogatta az istentiszteleteket, a fiút is magukkal vitték. A csalódásokról Mike nem akart beszélni. Annál nagyobb örömmel mesélt viszont arról, hogy milyen meglepetéseket okozott neki Yuki. Nagy volt Mike öröme, amikor második gimnazista korában a fiú arra kérte, hogy tanítsa őt angolra. Egy évvel később a férfi arra bátorította „fiát”, hogy jelentkezzen egyetemre. Yukit felvették, és az ő példája még két fiúnak adott ösztönzést arra, hogy kövessék őt azon az úton. Az Üdvhadsereg gyermekotthonából azelőtt még senki sem jutott el az egyetemig. A Mike által létrehozott támogatói alapból a hallgatók jelentős pénzügyi segítséget kapnak, ám a kb. 100 000 eurós képzési költség nagyobb részét szünidei- vagy részmunkaidős munkával saját maguknak kell előteremteniük.

Mike 22 évvel ezelőtt kezdett el önkéntesként járni az Üdvhadsereg gyermekotthonába. Azóta már barátok és szponzorok is bekapcsolódtak a „Kieko Gyermekotthon Szolgálatba”. A szolgálat Kieko Yamamuróról kapta a nevét, aki férjével, Gunpei-jel közösen alapította meg az Üdvhadsereg japán ágát. A bántalmazott gyermekekről való gondoskodás életcéljukká vált. Mike a barátaival közösen minden hónapban szervez egy különleges alkalmat az otthon lakóinak. Ezek közé tartozik az a csendeshét is, amelyet misszióink okutamai konferencia-központjában tartanak nyaranta. (2011-ben, amikor sok embert kellett hosszabb időre befogadnunk, mert a cunami megsemmisítette otthonukat, a szolgáló csoport jelentős adománnyal segített bennünket.)

Karácsonykor, minden évben több mint 40 gyermeket ajándékoznak meg. Mike nagyon ügyel arra, hogy a gyermekek egyéni kívánságait is kielégítsék egy előre meghatározott, 35 eurós összeg erejéig. Ezeknek az érzékeny és legtöbbször súlyos lelki sebeket hordozó gyerekeknek az életében nagy jelentősége van annak, hogy nem az adományozók által kiválasztott ajándékokat kell elfogadniuk, hanem bátran elmondhatják kívánságaikat. A gyermekotthon lakói ma már úgy tekintenek Mike-ra és segítőire, mint gondozóikra, nevelőikre.

A gyermekek és a szolgáló csapat tagjai közötti kapcsolat kicsit a keresztszülőségre hasonlít (patronál), mert tartós, és erősíti a bizalmat. Ez ellentétben áll azzal, ahogyan a gyermekek az otthonban dolgozó nevelői gárdához viszonyulnak. A nevelőotthonos munka felőrli a legtöbb nevelő idegeit azért is, mert a gyermekek agresszív megnyilvánulásaival ők találkoznak elsőként, közvetlen közletről. A legtöbb al-

kalmazott ezért 2 éven belül felmond. Az állandó személycserék pedig azt az üzenetet közvetítik a gyermekeknek, hogy nemcsak a szüleik mondtak le róluk, hanem a nevelők sem tartanak ki mellettük.

Miután Minoru Tsunashima 1977-ben, egy amerikai tartózkodása során megtért, hazatérése után elkezdett egy nemzetközi gyülekezetbe járni. Ez a gyülekezet minden karácsonykor megajándékozza az Üdvhadsereg két, Japánban fenntartott gyermekotthonát. 1987 karácsonyán, miközben az ajándékokat készítették össze a gyülekezetben, Mike és egy angol keresztyén arra az elhatározásra jutott, hogy rendszeresebb szolgálatot kezdenek a gyermekotthonban.

Mike szeme előtt a Nakashima házaspár példája lebegett. Ők hosszú évekig vezették az otthonot. A férfit és feleségét minden gyermek apának és anyának szólította. Mike ezt az ígét választotta élete mottójául: „*Ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied*” (Lk 22,42). Nem a saját ötleteit akarja megvalósítani, hanem a gyermekotthon által meghatározott keretekhez alkalmazkodva szeretné szolgálni a gyermekek ügyét.

Egyszer, még a kezdet kezdetén, a gyermekek a ruhájába kapaszkodtak, és az autója körül sündörögtek. Ez ellenérzést váltott ki belőle, de idővel és külső segítséggel megtanult úgy tekinteni a gyermekekre, mint akiket Isten bízott rá. Nem azzal törődik, hogy a szolgálat sokszor nehéz, és hogy a gyermekek sokszor vele szemben is agresszívan és támadólag lépnek fel. Tudatosan arra összpontosít, hogy minél több időt, erőt – és nem utolsó sorban pénzt – szánjon ezekre a fiatalokra.

Mike kisugárzása magával ragadja az embert. Nem játssza meg magát. A derű természetesen árad belőle. Miközben „fiáról” mesél és a fényképeit mutatja, nemcsak ő töröl le arcáról egy-egy könnycseppet. A szorongató szükségekhez és az egyre növekvő gondokhoz képest mindaz, amit Mike és barátai tesznek, csak csepp a tengerben. Ám ha egyéni sorsok szemszögéből vizsgáljuk az egészet, elmondhatjuk, hogy szolgálatuk nyomán számos emberi élet döntő fordulatot vehetett.

„*Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg*” (Mt 25,40).

Traugott Ockert

Traugott és Dorothea Ockert

Mit érezne a kedves Olvasó, ha megcsörrenne a telefonja, és a vonal másik végén egy hang ezt mondaná:

– Csak meg akartam köszönni mindent, és el akartam búcsúzni. Most kimegyek az istállóba, és felakasztom magamat.

Az első pillanatban elakadt a hangom, amikor néhány évvel ezelőtt ezekkel a szavakkal hívtam fel egy fiatal, kétgyermekes anyuka. A történet a következőképpen kezdődött.

Megszólal a csöngőnk. A bejárati ajtóhoz sietek, kinyitom, és egy fiatal nőt látok magam előtt. Öltözéke szegényes, arca sápadt és meggyötört. Lizának hívják. Látszik, hogy napok óta nem evett, nem aludt. Lehajtott fejjel mondja el, hogy kitől kapta meg a címemet, és hogy én vagyok az utolsó reménye. Behívom, lesegítem a kabátját, és leültetem a nappaliba, amíg főzök gyorsan egy teát, és felvágok egy kis süteményt.

Liza vonakodva és gyanakvó tekintettel megy be a nappaliba. Folyamatosan a kezét tördeli. Amikor belépek a tálcával, összerezzen. Meggyújtom az asztalon álló gyertyákat, és egy csésze teával kínálok. Elfogadja, remegő hangon megkérdezi, vehet-e a süteményből, majd ezt mondja:

– Már másfél órája úton vagyok, csak hogy beszélhessek magával.

Óvatosan megkérdezem, mi készítette arra, hogy vállalja az egyórás buszozást, csak mert beszélni akart velem. Azt válaszolja, hogy sokat hallott a férjemről, Waldemarról meg rólam, ezért bízik benne, és valami reménységre van szüksége az élethez. Bemutatkozom, és megkérdezem, őt hogyan szólíthatom. Azonnal jön a válasz:

– A nevem Liza, két kicsi gyerekem van, akiknek szükségük van rám, érti?

Ezekre a szavakra könnyekben tör ki. Hagyom, hogy kisírja magát, és adok neki egy zsebkendőt. Pár perc múlva megkérdezi:

– Imádkozna értem?

Az imádkozáshoz felállunk. (Oroszországban vagy állva, vagy letérdelve imádkoznak.) Akkor imádkozom Lizáért, a gyerekeiért, és a körülötte élő emberekért. Belül azonban érzem, hogy Liza nem egyszerű eset. Az imádság után ezt mondja:

– Lena, mindent nagyon köszönök: a finom süteményt, de főleg azt, hogy jól kibőghettem magamat, ön pedig imádkozott értem.

Majd megkérdezi:

– Jövő héten, ugyanebben az időben újra eljöhetek? Felállok, és csak annyit mondok:

– Hát persze.

A hét gyorsan elszáll. Kérem Jézust, adjon bölcseséget és türelmet, ha Liza nem tudna mindent egyszerre elmesélni. Izgatottan várom, egyáltalán eljön-e. Az adott időben megszólal a csengő. Liza áll előttem. Ezúttal halvány mosoly suhan át az arcán. Udvarian üdvözlöl, és megkérdezi, bejöhete-e.

Ismét ott ülünk egymással szemben.

– Hogy van ma? – érdeklődöm. Rám néz, majd kibukkan:

– Gyűlölöm a férjemet!

Eddig semmit sem tudtam róla, de ez az egy mondat sok mindenről árulkodik. A szeme vadul felvilan. Az előttem ülő törekeny asszony a mondat végére indulatba jön. Kezemet lassan hideg kezére teszem. Megpróbálja visszahúzni, mire megkérdem, elég erős-e ahhoz, hogy mindent elmondjon. Elsírja magát, és kéri, hogy imádkozzam érte. Az imádság után körülbelül öt percig csendben ül, miközben arcán könnyek csorognak végig, két kezét egyre csak tördeli, és felsőtestével előre-hátra hintázik. Aztán belefog:

– Két hete engedtek ki a pszichiátriáról. Fél évig tartottak bent. Teletömtek gyógyszerekkel. Anti-depresszáns injekciókat is kaptam. A gyerekeimet nem láthattam. Azt mondták, beteg a fejem, de csak azért mondták, mert a teljes igazságot elmondtam a rendőröknek a férjemről. Aztán tényleg megbetegítettek, mert most leginkább azt szeretem, ha egyedül lehetek egy besötétített szobában. Minden fénysugarat szeretnék elűzni. Lefekszem az ágyra, és azt képzelem, hogy meghaltam, és egy koporsóban vagyok.

Liza megint rám néz:

– És ezt mind annak az állatnak köszönhetem! De mára elég ennyi. Köszönöm, hogy megint meghallgattott. Máris jobban vagyok.

Megkérdezem, van-e Bibliája, és adhatok-e neki egy igeverset. Bólint, elveszi a Bibliát és a könyvjelzőt, amelyen a 23. zsoltár áll. Elbúcsúznak a következő találkozásig. Addig rendszeresen imádkozom azért, hogy Jézus megszabadítsa, és meglássa, hogy van valaki, aki szereti, megbocsátja a bűneit, és reménységgel tudja betölteni.

Egy héttel később Liza végre kiönti a szívét. Megkérdezi, megerőszakolt-e már valaki. – Istennek hála, még nem! – válaszolom. – Akkor talán nem is hisz majd nekem, és maga is bolondnak tart majd. De már nem érdekel. Elmesélek magának mindent. Tudja, Lena, az első időkben a házasságunk olyan csodálatos volt. Mintapár voltunk, megszületett az első gyermekünk, majd egy évre rá a második. De a férjem elveszítette az állását, és inni kezdett, majd rászokott a kábítószerre. ... Éjszakánként

ki-kimaradozott. Amikor be volt löve, mindig nagyon erőszakos volt, a gyerekeket minden ok nélkül megütötte. Ha valamire nemet mondtam, engem is megvert. Ez így ment több mint fél évig. Akkor már nem volt mit ennünk. Elmentem takarítani, hogy legalább tejet és kenyeret tudjunk venni. Aztán eljött életem legszörnyűbb éjszakája...

Liza egész testében remegni kezd, és keserves zokogásban tör ki. Megfogom a kezét. Ez egy kicsit megnyugtatja.

– Körülbelül kilenc hónappal ezelőtt történt. A gyerekek már aludtak. Éppen a hálószoba felé tartottam, amikor kintről férfihangokat hallottam. Kinéztem az ablakon, és a férjemet láttam két másik férfival. Az egyik a szomszédságunkból való, a másikat még sosem láttam. Bejöttek a házba, és hangoskodtak. Kértem a férjemet, hogy legyen tekintettel az alvó gyerekekre. Akkor arcul ütött. Rám ordított, hogy hallgassak. Aztán hirtelen az ágyra lökött, és a másik két férfi szeme láttára megerősakolt. Azok meg egyre csak biztatták: „Csináld már! Mi is akarjuk!” Nem tudtam védekezni. Lefogtak, és úgy vetették rám magukat, mint az állatok. Egyik a másik után.

Liza sírva mutatja testén az ütések nyomait. Mellkasan cigarettanyomok éktelenkednek. Csak a kórházban tért magához.

– A rendőrség már ott volt. Mindent tudni akartak. Én egyre csak azt kérdeztem, hol vannak a gyerekeim. Amikor azt mondták, hogy a férjemnél, hisztérikusan üvöltözni kezdtem, hogy adják vissza a gyerekeimet. Ezért aztán a rendőrség nem hitt nekem, és bevitettek a pszichiátriára. A pszichiátrián eszembe jutott egy nővér, aki a kórházban Jézusról beszélt nekem.

Liza rám emeli tekintetét, úgy kérdezi:

– Ki az a Jézus?

Elkezdek neki Jézusról beszélni. Elmondom, hogy Jézus az, aki megbocsátja a bűnöket, aki őt nagyon szereti, és aki új élettel tudja és akarja is megajándékozni. Liza imádkozni akar. Letérdelünk. Életében először imádkozik. Arra kéri Jézust, hogy meg tudjon bocsátani a férjének, aki semmire nem emlékszik. Az ima után köszönetet mond, majd így folytatja:

– Még soha nem éreztem ennyi reménységet, mint ma.

Megtudakolom, van-e működő gyülekezet a közelükben. Egy baptista gyülekezetet említ. Azt javaslom, mindenképpen menjen el oda, olvassa rendszeresen a Bibli-

át, és imádkozzon. Megígéri. Azzal elválnak egymástól.

Két hét múlva Liza ezekkel a szavakkal hív fel:

– Drága Lena, te annyit segítettél nekem az elmúlt hónapban! Csak meg akartam köszönni mindent, és el akartam búcsúzni. Most kimegyek az istállóba, és felakasztom magamat.

Elakad a szavam, reszketni kezdek, imádkozom, és könyörgök, hogy ne tegye. Ám Liza kinyomja a telefont. Térdre borulok, és egyre csak imádkozom azért, hogy ne merje megtenni, és érezze, hogy Jézus szorosán a karjaiban tartja, és vele van ereje ellenállni a gonosznak.

Egy hónap múlva csengetnek. Kinyitom az ajtót. Egy életvidám, boldog és szép Liza áll előttem. A nyakamba borulva mondja: – Köszönöm, hogy abban a pillanatban imádkoztál értem! Megijedtem, leszálltam a székről, és átadtam az életemet Jézusnak. Megbocsátottam a férjemnek. Ő is és a gyerekek is rendszeresen járnak istentiszteletre. A férjem új életcél és új jelmondatot választott: „*Én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!*” (Józs 24,15).

– Halleluja! Jézus erősebb a halálnál!!!

Liza még elmeséli, hogy a férje abban a hónapban töltötte ki a hathónapos próbaidőt egy cégnél, és véglegesítették. A férje édesanyja hívó asszony, ezért a hit nem állt távol a férfitől. Gyermekként gyakran járt gyülekezetbe. Az édesanyja – a gyülekezettel együtt – egész idő alatt hűségesen imádkozott érte és a családjáért. Amikor véglegesítették a cégnél, a férje újra elment istentiszteletre az édesanyjával és a gyerekekkel együtt, hogy köszönetet mondjon Istennek. Az istentiszteleten világosan érezte Jézus jelenlétét. Attól kezdve rendszeresen látogatja az istentiszteleteket. Jézus meghallgatta imádságait, és az egész családot megbocsátással és békességgel ajándékozta meg!

Lena Benzel

* A neveket megváltoztattuk

Waldemar és Helene Benzel

Rosszul értelmezett megbékélés

A víztartálynál szorgalmas munka folyik. Időről időre ki kell tisztítani, mert a szivattyú nemcsak vizet hoz fel a mélyfúrású kútból a tetőnkön álló ivóvíztartályokba, hanem iszapot és törmeléket is. Hirtelen nagy zajjal kivágódik a tetőre vezető ajtó, és Nikhil jelenik meg. Izgatottan kiabál:

– Na, most rajtakaptalak titeket! Tehát ti ketten csináltátok! Miattatok árasztotta el a víz a lakásomat!

Gayendra és Adhir döbbenet hallgatják:

– Azt a feladatot kaptuk, hogy tisztítsuk ki a tartályokat. Sajnáljuk, ha egy kis víz befolyt hozzátok...

– Egy kis víz?! Azt mondd, egy kis víz?! – Nikhil

dühösen megragadja Gayendra gallérját. – Az egész nappali víz alatt áll! A feleségemnek épp most kellene megszoptatnia a kisbabánkat, és akkor még álljon neki felmosni?! Micsoda disznóság!

És mielőtt Gayendra feleszmélne, Nikhil az öklével nagy ütést mér az arcára.

– Ha itt fenn elkészültünk, lemegyünk és feltakarítunk – próbálja csitítani Adhir, ám Nikhil újabb csattanós pofont ad Gayendrának. – Most azonnal lejöttek, és mindent rendbe tesznek, ti naplopók!

A történetek hallatán felbolydul az egész bangladesi keresztyén teológia. Nyilvánvaló, hogy Gayendra húzta a rövidebbet, Adhir ez egyszer megúsza egy kis ijedséggel. Gayendrának felhasadt a bőr szeménél, és felrepedt a szája. Mélységesen sértve érzi magát, és mindenkinek mutogatja Nikhil támadásának nyomait. Ez az égbekiáltó viselkedés azonnali elbocsátást követel! Nikhil egyébként is csak néhány hónapja dolgozik itt.

Egyáltalán lehet-e keresztyén az, aki ilyen hirtelen haragú? Egy biztos: a teológia nem alkalmazhatja tovább. A következő napokban Nikhil feje fölött ott lóg Damoklész kardja. Félti a munkahelyét. Ő is és Gayendra is megpróbálja a maga oldalára állítani a teológián dolgozó, ill. tanuló embereket, ezért mindketten a saját olvasatukban adják elő a történeteket. Vannak, akik közvetíteni próbálnak közöttük. Körülbelül egy hét múlva sor kerül egy hivatalos kibékülésre, melynek során a két félnek kezet kell nyújtania egymásnak, és be kell ismernie a saját vétkeit. A közösség nyomása oly nagy, hogy kezet nyújtanak. Az egybegyűlteket előtt ilyen és ehhez hasonló mondatok hangzanak el: *Vétkeztem. Mindnyájan bűnösök vagyunk Isten előtt. Bocsáss meg, ha rosszat tettem ellened!* A mondatokat buzgón ismételtetik, csak hogy megmutassák, mennyire komolyan gondolják az egészet. Még néhány könnyecsepp is legördül az arcukon.

Zambia

Herceg vagy cipő?

Ismeri Ön Hamupipókéét?

Egy herceg beleszeretett, és feleségül akarta venni. Sajnálatos módon csak a lány cipője maradt nála. Így aztán ezzel az elhatározással kelt útra: *„Azt veszem feleségül, akinek a lábára ráillik ez a topánka!”* Sok hölgy próbálta fel a cipellőt. Az egyiknek túl nagy volt, a másiknak túl kicsi, hiába próbálta belepasszírozni a lábát. A cipő senkire sem illett rá. Hamupipóke két testvére is szívesen hozzáment volna a herceghez. Ezért az egyik a sarkát, a másik a lábujját vágta le, hogy jó legyen a cipő a lábára. Ám a cipő csak és kizárólag Hamupipóke lábára illett úgy, mintha ráöntötték volna. A herceg boldogan vitte haza választottját a palotába.

Amikor keresztyének lettünk, minket is megtalált a mi „Hercegünk”. „Hazafelé” vezet bennünket. Természetesen Isten Fia minden embert szeret, és mindannyiunkat megváltott. Ezért is járunk-kelünk

Hepiend? Jó is lenne! Néhány nap múlva találkozom Gayendrával. Nem látszik túl boldognak. Kérdezem, mi a baj. Elégedetlen. Szemsérülése már majdnem teljesen begyógyult, alig maradt nyoma. Ám a belső sebek még fájnak. Panaszkodik Nikhilre. Szerinte Nikhil bocsánatkérése nem volt őszinte. És még csak meg sem próbálta jóvátenni a dolgot. És még csak büntetést sem kapott.

A kibékülési jelenet tehát csak hamis, kegyes formáság volt. A rendezettnek tűnő, szép homlokzat azonnal repedezni és omladozni kezd, amikor Nikhilnek és Gayendrának együtt kell dolgoznia.

Isten Igéje ebben a témában is eligazít minket. Az Efezusi levél 4. része azt javasolja, hogy engedjük el mindazt, ami megterhel, és legyünk nyitottak az újra, ami jó nekünk. Csak azért tudunk újat kezdeni, mert Jézus a kereszten megfizetett bűneinkért. Ezért, egyrészt megvallhatom a bűneimet, és megerősödhetem abban, hogy Isten már megbocsátott. Így sokkal könnyebb mások előtt beismerni hibáimat, és bocsánatot kérnem. Másrészt, ha én vagyok az áldozat, Jézus váltósága segít abban, hogy meg tudjak bocsátani a vétkesnek, és meg is béküljek vele.

Wolfgang és Dorothea Stauf

Wolfgang és Dorothea Stauf

szerte a világban. Elmondjuk az embereknek, hogy Jézus keresi és menyasszonyként szeretné hazavinni őket is. Ez a legjobb hír a világon! Kár, hogy sokszor magunkkal cipeljük a mi saját, egyéni kultúránkkal tarkított cipőnket is!

Mi éppen olyan gyermekeket próbálunk Jézusnak megnyerni, akik hívó családból jönnek, vagy keresztyén iskolában tanulnak, mint amilyen az *Amano Keresztyén Iskola* is. Közben a hónapok alatt ott a mi „cipőnk”: a mi szabályaink, a mi szokásaink, a mi szófordulataink és a mi viselkedésünk. „Tessék, próbáld fel! Akkor Jézushoz tartozhatsz!” Előfordul persze, hogy a gyermekek beadják a derekukat, megpróbálják alakítani a viselkedésüket, és igyekeznek idomulni a szabályokhoz. Hiszen Jézushoz szeretnének tartozni!

Milyen könnyen átsiklunk a fölött, hogy tulajdonképpen a saját szokásainkat akarjuk rájuk kényszer-

ríteni! A mi családjunkban történt: nagyon szerettem volna, ha a gyerekeim rendszeresen olvassák a Biblia-olvasó kalauzt. Ez nemcsak nagyon hasznos lenne, de engem is rendkívül megnyugtatna. Hiszen ha helyesen cselekszenek, akkor az igaz úton járnak!

Vagy például a kollégiumban jelentkezik az egyik gyermek, hogy imádkozni szeretne. Örülünk. Hiszen ez azt jelzi, hogy hívó, és a mi munkánk nem eredménytelen. De mi van akkor, ha csak azért jön imádkozni, hogy ne legyen kínosan hosszú szünet? Vagy így szeretné elérni, hogy éreztessek vele, szeretjük, és tetszik a viselkedése.

Hallom, amint munkatársunk ezt mondja az egyik gyermeknek:

– Hallod-e, ez az asztali imádság igen rövid volt! Imádkozz még egyszer, de most már jól!

Vajon ezzel nem a maga teljesen más méretű „cipőjébe” akarja beleszuszakolni a gyermek lábát? Mindig azt tanítjuk tanulóinknak, hogy mindent Jézus nevében és az Ő dicsőségére kell tennünk.

Pál is erről ír. Magától értetődik tehát, hogy tanulóinknak mindenben törekedniük kell a 100%-os teljesítményre: persze, kérem alássan, mindenekelőtt azokban a dolgokban, amelyek nekem fontosak. És ha tanár vagyok, akkor ez természetesen az általam tanított tantárgyra vonatkozik.

Ily módon Isten Igéjét ripsz-ropsz arra használtam, hogy a saját rendszeremet megszilárdítsam! Néha azért próbálok meg gyermekeket a saját cipőmbé beleerőszakolni, mert szeretnék jó színben feltűnni. Mert mit fognak gondolni rólam, ha a saját gyermekeink nem jönnek velünk az istentiszteletre?

Hogyan állok meg az emberek előtt, ha az én drágalatos csemetéim öltözéke és külseje hagy kívánni valót maga után? Gondolok itt a magas sarkú cipőre, lakkozott körömrre, csiricsárá, testhez simuló, extra rövid cuccokra, a piercingekről nem is beszélve. Ezért inkább azt választom, hogy megkövetelem tőlük az engedelmességet. Elvégre Isten maga parancsolja, hogy a

gyermekek engedelmeskedjenek szüleiknek! Hányszor hallják tanulóink a jól ismert intelmet:

– Keresztyén iskolát képviseltek. Isten hírneve forog kockán. Szedjétek össze magatokat, és viselkedjétek rendesen!

Ezek után jogos a kérdés a gyermekek részéről:

– Kinek a hírnevéről is van szó?

Ha a kedves Olvasónak van gyermeke, nem ismerős ez a kérdés?

A megdöbbentő valóság az, hogy még a jó szokásokkal, a jól hangzó szabályokkal, sőt még Isten Igéjével is vissza lehet élni, ha mindezekkel másokat a saját akaratum szerint akarunk átformálni. Mert így az emberek, ahelyett, hogy az igazságot és Jézust ismernék meg, csupán csak keresztyén szabályokat és viselkedési normákat tanulnak meg, gúzsba kötött életet élnek, deformálódnak, és sebeket szereznek.

Nagyon nagy kihívás úgy vezetni egy keresztyén értékrendre épülő iskolát és kollégiumot, hogy közben ne szorítsunk mindenkit ugyanazok közé a szoros keretek közé. Mégis meg kell próbálnunk! Különböző megtörténhet, hogy mindenki a cipőre összpontosít a Herceg, Isten Fia helyett, pedig mi azt szeretnénk, hogy minden róla szóljon!

Köszönöm, ha velünk együtt imádkoznak azért, hogy az Amano Keresztyén Iskola diákjai az igazi herceget, Jézus Krisztust ismerjék meg, mi pedig, akik tanítjuk, neveljük, lelkigondozzuk őket, a Szentlélek vezetésére figyelve végezhessek szolgálatunkat!

Evelyne Breuninger

**Markus
és Evelyn
Breuninger**

Az egyház mint elkövető

Az egyház mint bűnbak

– Hát azért az egyház gyakran szomjazik a hatalomra! – Ezzel a mondatával berlini barátom, aki velem szemben ül, kertelés nélkül kimondja, amit sok kelet-berlini is gondol. Aztán végigvezet az egyház történetén: nemcsak a katolikus egyházi köröket érintő, aktuális molesztálási és visszaélési botrányokról beszél, hanem kitér a boszorkányégetésekre, a keresztes háborúkra és még az óvszertilalomra is.

– Mindig vannak olyan emberek, akiket csak az foglalkoztat, hogy megtartsák hatalmukat. Egy olyan vallásnak, amelyik ilyenekre képes, nem lehet bizalmat szavazni. Én azt mondanám, mindenki tartsa tőle távol magát!

Az egyház mint áldozat

Annak, hogy az egyház története sokak fejében csupán bűncselekmények sorát jelenti, legfőképpen a keresztyénellenes NDK*-s propaganda a felelős.

Azért, hogy az egyházat teljesen meggyengítsék, hitelét pedig földig rombolják, módszeresen túlhangsúlyozták azokat a nyilvánvaló eseteket, amikor az egyház visszaélt a hatalmával. A keresztyénség történetét teljesen leszűkítették, és csak a hibákra összpontosítottak. Így az egyház az állami hatalom áldozatává vált.

Az egyház ellehetetlenítésének következményei

A különböző egyházakat, gyülekezeteket és közösségeket az NDK-rezsim a társadalom peremére számúzta. A társadalmi és a politikai folyamatok, rendszerek alakulására alig voltak már hatással. Elérkezett tehát a vég?

Dr. Heinrich Ulrich, a Missziós Szolgálatok Munkaközösségének egykori főtitkára 1977-ben megállapította, hogy az agyonhallgatás ellenére az egyháznak egyáltalán nem csökkentek a feladatai. Azt azonban elismerte, hogy az egyház ellehetetlenítése „... megváltoztatta az igehirdetés, a lelkigondozás és a diakóniai munka hatótávolságát, ill. hatáskörét. Itt, keleten csak egyéni alapon végezhetjük ezeket a szolgálatokat. Ezt tekintheti valaki korlátozásnak is, mi azonban úgy látjuk, hogy különlegesen hatékony lehet az, amikor egyetlen emberrel adódik szolgálati lehetőségünk.” Egyetlen emberrel vesződni? De hiszen pontosan ez jellemzi azt, ahogyan Jézus az emberekkel foglalkozott! Az Ő példája arra biztatja az egyházat, hogy forduljon oda az egyénhez. Ugye, ismerősen cseng az LM-jelmondat: „Istennel embertől emberig”?

Ez a fajta szolgálat messze túlmutathat az egyénen, mivel az, ha egy embert Krisztus megváltoztat, hatással van az illető környezetére is. A végeredmény lehet akár egy új közösség is, hiszen „a továbbadott szeretet” az összetartozás érzését gerjeszti és erősíti, ezért nem engedi, hogy bárki is magára maradjon. Az, ami a múltban kényszerűség volt, lehet a jelenben erősség. Az egyház valóban leszorult a „világ színpadáról”, ami nem olyan nagy baj, hiszen Jézusnak mindig is az „embertől emberig” módszer volt a kedvence.

Egy keresztyén a hitét a munkatársai, szomszédjai vagy barátai előtt éli meg. Ebben nincs semmi új. Így találkozott Péter is Jézussal, amikor a testvére, András Jézushoz vitte őt (Jn 1,41). És a legtöbb ember ma is így kerül kapcsolatba a keresztyénséggel.

Vajon törvényszerű, hogy a hatalom a hatalommal való visszaéléshez vezessen?

Helyes viszonyulás a hatalomhoz

Szó sincs arról, hogy a hatalom alapvetően valami rossz dolog lenne, ami miatt nekünk, keresztyéneknek teljesen el kellene vetnünk. Valójában az számít, hogy hogyan viszonyulunk hozzá.

A Wikipédia enciklopédia meghatározása szerint a hatalom az a képesség, amellyel valaki különböző személyek és szociális csoportok magatartását és gondolkodását befolyásolni tudja, illetve úgy tudja elérni

céljait, hogy közben nem kell a kívülről érkező igényeknek alárendelnie magát.

A fő kérdés mindig az, hogy az illető hogyan él a hatalmával, és milyen célt akar elérni. Ha összehasonlítjuk a keresztyénséget a többi vallással és világnézettel, azt látjuk, hogy ebben a témában egyedülálló, amit tanít.

1. A hatalom munkával jár

Pál világosan tanítja, hogy azok, akik a gyülekezetben felelősséget vállalnak, „a szentek szolgálatára szánták magukat” (1Kor 16,15). A hatalom tehát elsősorban nem kiváltságokat biztosít, amelyekkel önös céljaikat szolgálhatják. Bár hatalom adatott nekik a vezetésre, de ezt ők éppúgy szolgálatnak tekintik, mint ahogyan a gyülekezeti tagok is szolgálnak. Ezért kell alárendelnünk magunkat a vezetőségnek, mert az velünk együtt szolgál és fáradozik (1Kor 16,16).

2. A hatalom gyakorlásához szeretet kell

A munka és az elkötelezettség magában azonban még senkit nem jogosít fel arra, hogy hatalmat gyakoroljon, és senkit nem véd meg attól, hogy visszaéljen a hatalmával. Elengedhetetlen a felebaráti szeretet, amelyre Jézus a szeretet kettős parancsában szólítja fel tanítványait a Máté 22,37–39-ben. A példa Krisztus maga: „*Éljetek szeretetben, ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk áldozati ajándékkul, az Istennek kedves illatként*” (Efezus 5,2).

Amikor a felebaráti szeretet és az elkötelezettség együtt jár, a hatalom a legjobb arcát mutatja: olyan légkört és lehetőséget teremt, amelyben emberek felfedezhetik Istent, és személyiségük kibontakozhat.

Beszélgetőpartnerem fontos gondolattal zárja elmélkedéseit:

– Szerintem az a döntő, hogy mit hoz ki belőlünk a hatalom... az a jó, ha megerősíti a jellemünket.

– Teljesen igaza van! – gondolom magamban, és előre örülök a gyülekezet jövőjének. Mert mire másra is használnánk azt a befolyást és erőt, amely a rendelkezésünkre áll, ha nem arra, hogy jót tegyünk azokkal, akik körülöttünk élnek?

Dirk Farr

**/ [DDR = NDK, Német Demokratikus Köztársaság, a második világháború után a győztes hatalmak által kettéosztott Németország keleti fele, amely 1949–1990-ig orosz megszállás alatt létezett. A fővárost is megosztották a híres „berlini fallal”, amelyet 1989-ben ledöntöttek.*

**Dirk
és Angelika
Farr**

Molesztálás és a házasságra gyakorolt hatásai

Elvált szülők gyermekeként nőttem fel az egykori NDK-ban. Édesanyám gyakran és hosszabb időszakokra a nagyszüleimnél hagyott. Ameddig csak vissza tudok menni az emlékeimben, nagyapám rendszeresen, szinte naponta molesztált. Vagy a kerti lugasba, vagy az erdőbe, vagy a kalászos gabonaföldre hurcolt magával.

Egyszer a nagyanyám, aki burgonyáért ment a pincébe, rajtakapta, amint éppen megint erőszakoskodott velem. Ez volt az egyetlen alkalom, amikor kérdőre vontam a viselkedéséért. Minden bizonnyal tisztában volt azzal, hogy hitvesi ágyuk tanúja volt a szexuális visszaéléseknek, mégis hallgatott.

Gyerekkorral nem tudtam, mi is történik velem, és nem is tudtam szavakba foglalni. Soha nem beszéltem senkivel arról, hogy miket éltem át a nagyapámmal. Még az édesanyám sem tudott semmiről. Ő egyébként sem az idejét, sem a figyelmét nem tudta odaszánni arra, hogy meghallgasson. Ezért aztán úgy fogadtam el az életet, amilyen volt.

Amikor nyolc éves voltam, nagyapámat letartóztatták. Csak sokkal később tudtam meg az okát: óvodás gyerekeket fogdosott. Csodálatos idő volt, amikor kettesben lehettem a nagymamámmal. Egy év múlva aztán nagyapám kiszabadult, és egyszer ismét zaklatott szexuálisan.

Én közben betöltöttem kilencedik életévemet, és elég érett voltam ahhoz, hogy megértem: nem jó az, amit velem tesz. Attól kezdve tudatosan kerültem minden lehetőségét annak, hogy akár egyetlen percre is kettesben maradjunk. Az az egy alkalom azonban, amikor egy év kihagyás után ismét molesztált, előhozta belőlem az összes hasonló rossz élményt, amelyekben korábbi éveim során részem volt. Lassanként eluralkodott rajtam egy erős szégyenérzet, és megundorodtam önmagamtól.

Erős kisebbségi érzés fejlődött ki bennem, amelyet nagy félelmek kísértek. Mindent visszataszítónak találtam, aminek köze volt a szexualitáshoz. Amikor a barátnőm, akivel sok órát töltöttünk együtt naponta, elkezdett fiúkkal randevúztatni, pedig még nagyon fiatal volt, megszakítottam vele minden kapcsolatot, és barátságunkat mind a mai napig nem újíttuk fel.

Tizenöt évesen megismerkedtem a mostani férjemmel. Hamar érezte, hogy tele vagyok kisebbségi érzésekkel, és öngyilkossági gondolatokkal. Csak Isten lehetett az, aki megláttatta velem, hogy kivé tehetne engem Jézus. Ezért a férjem kitartott mellettem, és nagy türelemmel, megértéssel vezetett el a Jézus Krisztusban való hitre. Új élet kezdődött számomra, és én lépésről lépésre gyógyultam. Körülbelül két évvel a házasságkötésünk előtt elmondtam a férjemnek, hogy gyermekkoromban szexuálisan bántalmaztak, de nem meséltem el a részleteket. A nászéjszakáinkig végig azt reméltem, hogy csak beképzelt magamnak a sok borzalmat, amit át kellett élnem, de hiába reménykedtem.

Házasságkötésünk után nem telt el sok idő, de nekem a szexuális élet egyre nagyobb problémát jelentett. A gyermekkor szörnyű jelenetek képei újra meg újra felszínre törtek, és egyre inkább gyötörtek. Nem akartam, de nem is tudtam a férjemmel beszélni erről. Ezek miatt szexuális téren nem tudott a házasságunk kiteljesedni. Mindketten szenvedtünk emiatt, de Jézus mindvégig hordozott minket. Több egészséges gyermeket hozhattam világra, és a történetek ellenére a szívem tele volt hálával, mert Jézus töltötte be az életemet.

Végül, 15 évi házasság után lelkipozíciós segítséget kaptam, hogy feldolgozhassam a múltamat. Ma már elmondhatom: Jézus meggyógyított, és a nyomasztó, szennyes emlékek nem gyötörnek többé.

Nagyapámnak Jézussal megbocsátottam. Megszabadultam minden keserűségtől és vádtól. Felszabadultam és örömmel élem meg a közösséget a férjemmel a szexualitás terén is. Jézus ma is tud gyógyítani, ahogyan ezt földi életében is tette. A gyógyuláshoz azonban nem egyszer Jézus tanítványaira van szükségünk, akik segítőkészen állnak mellettünk, és a Megváltóhoz visznek.

A szerzőnő szeretné megőrizni névtelenségét.
(A *Febérkereszt engedélyével.*)

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban.

Az újságot és külön kérésre a német nyelvű liebenzelli újságokat is (Mission Weltweit és Go! c. gyermeklap) térítésmentesen küldjük.

A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94

Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>

Villámposta: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu